

Arrest

nr. 225 109 van 22 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 april 2019.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor Al-Shabaab en het gebrek aan een familiaal en clannetwerk in Mogadishu.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 190 424 van 4 augustus 2017 omdat zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig is en verzoeker niet aantoonde dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. In het arrest wordt o.a. vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten alsook zijn verklaringen omtrent zijn levensomstandigheden (en die van zijn familie) en verblijf in Mogadishu en Jemen ongeloofwaardig zijn.

In het kader van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 30 januari 2018 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 203 711 van 9 mei 2018.

Verzoekers vorig, derde verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van huidig vierde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Verzoeker geeft o.a. aan dat zijn problemen in Mogadishu nog steeds actueel zijn en dat hij niet kan terugkeren omdat hij er geen huis heeft, zijn moeder in Tiyeglow woont en zijn clan niet vertegenwoordigd is in Mogadishu. Verzoeker legt geen documenten neer ter staving van zijn huidig verzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 190 424 van 4 augustus 2017 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de terreurbeweging Al-Shabaab volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas waarin hij blijft volharden, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Mogadishu betwist en verwijst naar artikels en rapporten om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Mogadishu niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie niet blijkt dat er actueel voor burgers in Mogadishu een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de situatie in Mogadishu, ofschoon problematisch en ernstig, actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt verder op dat wat verzoekers verwijzing naar een aanslag op 23 februari 2018 betreft, uit de COI Focus blijkt dat de terreurdaden die op die dag in de Somalische hoofdstad plaatsvonden zeer ernstig waren en vele burgerslachtoffers eisten, maar deze vaststelling echter niet toelaat te besluiten dat deze gewelddaden een nieuw licht werpen op de hierboven en in de bestreden beslissing uiteengezette beoordeling van de veiligheidssituatie in Mogadishu. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht vermag te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich verder louter beperkt tot een selectieve lezing van de informatie van de commissaris-generaal vervat in het administratief dossier, meer bepaald de COI focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 25 september 2018, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat diens gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat er actueel voor burgers in Mogadishu een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 april 2019, voert verzoekende partij aan dat haar echtgenote bij aanslagen om het leven is gekomen, de veiligheidssituatie in Mogadishu niet optimaal is en zij nu geen sociaal netwerk meer heeft.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten, zoals o.a. omtrent het feit dat zij geen sociaal netwerk meer zou hebben, en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op de in de beschikking van 25 april 2019 opgenomen grond formuleert die deze in een ander daglicht plaatsen.

De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekende partij haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van het door haar ingeroepen relaas werd besloten. Zo werd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 190 424 van 4 augustus 2017 vastgesteld dat verzoekende partij haar vluchtrelaas ongeloofwaardig is en dat zij niet aantoont dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. In het arrest werd o.a. vastgesteld en geoordeeld dat de door verzoekende partij ingeroepen vervolgingsfeiten alsook haar verklaringen omtrent haar levensomstandigheden (en die van haar familie) en verblijf in Mogadishu en Jemen ongeloofwaardig zijn. Verzoekende partij brengt in het kader van huidig vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die afbreuk doen aan de appreciatie in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming.

Waar verzoekende partij aanvoert dat de veiligheidssituatie in Mogadishu niet optimaal is, weerlegt of ontkracht zij met deze algemene opmerking geenszins de grond in de beschikking van 25 april 2019 waar wordt vastgesteld:

“Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Mogadishu betwist en verwijst naar artikels en rapporten om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Mogadishu niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie niet blijkt dat er actueel voor burgers in Mogadishu een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de situatie in Mogadishu, ofschoon problematisch en ernstig, actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt verder op dat wat verzoekers verwijzing naar een aanslag op 23 februari 2018 betreft, uit de COI Focus blijkt dat de terreurdaden die op die dag in de Somalische hoofdstad plaatsvonden zeer ernstig waren en vele burgerslachtoffers eisten, maar deze vaststelling echter niet toelaat te besluiten dat deze gewelddaden een nieuw licht werpen op de hierboven en in de bestreden beslissing uiteengezette beoordeling van de veiligheidssituatie in Mogadishu. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht vermag te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich verder louter beperkt tot een selectieve lezing van de informatie van de commissaris-generaal vevat in het administratief dossier, meer bepaald de COI focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 25 september 2018, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat diens gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat er actueel voor burgers in Mogadishu een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekende partij laat na concrete argumenten bij te brengen die vermogen afbreuk te doen aan voormelde en de overige in de beschikking van 25 april 2019 opgenomen vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS